

РЕШЕНИЕ

№ 7611

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **8558** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Ф. Х."АД [населено място] срещу Решение от 28.06.2013 година, постановено по н.а.х.д.№9818 по описа на СРС за 2012 година,122 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №Р-10-235/11.05.2012 година на Заместник – председател на КФН, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност” ,с което последният на основание чл.221,ал.1,т.8 от ЗППЦК наложил на А. Ф. Х."АД имуществена санкция в размер на 2000 лева

В жалбата се навеждат подробни доводи за неправилност на съдебното решение. Твърди се,че дружеството не оспорва факта на извършване на нарушението и в действителност е допуснало грешка. Твърди се още, че наложеното наказание е явно несправедливо и се иска определяне на санкция дори под минимума на закона, предвид обстоятелството ,че дружеството осъзнава допуснатата грешка. Сочи се ,що че е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН, но тя неправилно не е приложена както от административно- наказващия орган, така и от съда. Искане се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание,касаторът- [фирма]-гр.С., редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация- КФН редовно и своевременно призван, се представлява от юлисконсулт Г.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП-прокурор Никова изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства, е установено, а и е налице и признание изрично на този факт в самата касационна жалба от страна на касатора ,че [фирма] е извършило нарушение на чл.31,ал.1,пр.1,т.2 от Наредбата за проспектите при публично предлагане и допускане на търговия на регулиран пазар на ценни книжа и за разкриването на информация от публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа, емитентът е длъжен да изготвя консолидирани финансови отчети и да представя на комисията тримесечен консолидиран финансов отчет за дейността си по чл.33а в срок от 60 дни от края на съответното тримесечие ,като в случая касаторът не е представил в КФН консолидиран финансов отчет за третото тримесечие на 2011 година в срок до 29.11.2011 година, а е сторил това на дата 10.01.2012 година. Предвид обстоятелството ,че касационната инстанция се произнася само по наведените в касационната жалба основания и с оглед заявената явна несправедливост на наложеното наказание,настоящият съдебен състав намира, че доводът в тази насока е неоснователен. На първо място, от събраните доказателства и от описанието на нарушенията ,които системно касаторът е извършвал на ЗППЦК и на нормативните актове по прилагането му, административно- наказващият орган е определил санкция по чл.221,ал.8,т.1, вр. с алинея първа на ЗППЦК- на юридическо лице- в размер на 2000 лева/ която санкция е в законоустановения максимум. Административно- наказващият орган се е мотивирал защо налага максималния размер на санкцията- именно системните нарушения от касатора на ЗППЦК,и е обосновал налагането на тази санкция, която кореспондира както със събраните доказателства, така и с тежестта на извършеното нарушение. На следващо място, така определената санкция не е несправедлива и несъответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН. На следващо място, настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора, че при санкция с изрично установен минимум и максимум, съдът не притежава правомощия да определи санкция под законоустановения минимум, нито пък притежава правомощия да преквалифицира деянието и да го подведе под друга правна норма в административно- наказателния процес. Желанието на касатора да се определи санкция под изрично установения минимум на нормата на чл.221,ал.8,т.1 от ЗППЦК от 500 лева, е плод на непознаване на правната материя и в частност на същността на нормите,които установяват санкции с изрично установен минимум и максимум.

Настоящата съдебна инстанция намира ,че в случая разпоредбата на чл.28 от ЗАНН-маловажен случай, също не може да намери приложение ,защото на първо място ,

видът и характерът на засегнатите обществени отношения, не може да обуслови наличие на маловажен случай, а на второ и при казаното по-горе-налице е системно нарушаване от страна на касатора на нормите на ЗППЦК и на нормативните актове по прилагането му. Обстоятелството, че касаторът е осъзнал грешката си, не може и няма как да доведе до прилагане на чл.28 от ЗАНН..

С оглед на това решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 28.06.2013 година, постановено по н.а.х.д.№9818 по описа на СРС за 2012 година,122 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.